

bliver en Afvigelse fra Hovedreglen, derom kan der ikke være Tvivl. Ellers er det det Offentlige, som tager Bestemmelse om Medslagning; i dette Tilfælde er det det Offentlige, som efter Cierens Ønske kommer til at tage Del i Medslagningen og foretage Medslagningen. Disponenten er i det andet Tilfælde det Offentlige, som nedslaaer, naar det anser det for nødvendigt. Naar det Offentlige ikke vil tage Ansvar for en Medslagning, vil man nu give Cieren Erstatning ligesom, naar det Offentlige har sagt, at den er nødvendig. Men netop fordi det Offentlige ikke har fundet Medslagning nødvendig, men alligevel giver Cieren en vis Afgang til at faae Medslagning med større Risiko end ellers, synes det forstandigt, at han bærer denne større Risiko. Derfor har jeg al Tøie til at sige, at der principielt er en Forskjel mellem, hvad Udvalget foreslaar i dette Tilfælde, og hvad man hidtil har kjendt. Den Praxis, som det ærede Medlem nævnte, er der ikke Noget i Veien for at fortsætte med. Maaste det Offentlige, naar der er gaaet længere Tid, vil sige: Slaa ned alligevel. Jeg tror, at Amtmanden kun vil gjøre det i begrændset Omfang. Cieren siger: Jeg vil have Ende derpaa, og jeg risikerer Noget for egen Regning. I dette Tilfælde vil Lovforslaget dog give ham Erstatning, naar det viser sig, at Noget af Besætningen har været syg, saa jeg tror, at der er god Forstand i Reglen. — At Statskassen bærer Halvdelen, det er den nugældende Regel, og det er den Regel, man antog at kunne blive enig om, naar man kom til denne Lov. Jeg kunde have nogen Grund til at forudsætte, at man var enig om den. Det ærede Flertal og Mindretal ville have en Forandring fra den nuværende Regel, og jeg paastaar stadig, at der ikke er Grund til en saadan Forandring. Det ærede Medlem var høit oppe med, hvad begge Rigsdagens Afdelinger ville gjøre, men det veed det ærede Medlem jo ikke Noget om. Jeg betvivler i høieste Grad, at det vil være Tilfældet, og det vil altid være tidsnof for mig at tage mit Standpunkt til dette Spørgsmaal, hvis det skulde komme til at foreligge, og jeg tænker ikke, at det skal komme til at foreligge. — Endringsforslag under Nr. 3 anser jeg ikke for saa ynderlig vigtigt, men jeg vil gjøre opmærksom paa, at den nuværende Regel er formulæret noget anderledes. Her vil der komme til at staa: „vedkommende Politimester, Sognefoged eller Dyrslæge“. Der kan ikke være Spørgsmaal om af postulte Hensyn at nære nogen Frygt. Det ærede Medlem veed jo, at Posten nu til Dags aldrig er langsom, og jeg tror, at den ved-

kommende Cier lige saa godt kunde skrive til Herredsfogden, hvis han vil have Skrivelsen bevaret, som han kunde faae Sognefogden til at gjøre det. Det kunde godt være længere, naar det skulde gaa igjennem Sognefogden. Vil man have Hurtighed, tror jeg, at dette er det Rette. Jeg lægger ikke Vægt paa dette Punkt, da det kun vil være at beholde den nuværende Regel. — Det ærede Medlem talte om at neddykke, men det ærede Medlem veed jo, at vi ikke neddykke Sygdomstilfælde, vi offentliggjør dem i Ministerialtidenden, vi gaa i saa Henseende mere aabent til Værts end andre Lande, og det kommer af, at vi have saa mange Forbudelser udenfor Landet, jeg tror, det er fuldstændig rigtigt. Det ærede Medlem talte om, at han har Tillid til Ministeren, og det skulde jeg kun paafjønne; men jeg er ikke sikker paa, at det ærede Medlem ikke snarere har viist Mistillid til Amtmændene, at han i værste Tilfælde foretrækker Ministeriet for Amtmændene.

Casper Jensen: Jeg skal tillade mig et Par Bemærkninger til Endringsforslagene under Nr. 21 og 23, nemlig angaaende den fulde Erstatning efter de 8 Uger. Forøvrigt tror jeg ubetinget, at den høitærede Minister tager feil, naar han siger, at vi ville blive ved at fortsætte med den gamle Praxis. Den kan der ikke fortsættes med efter Lovforslagets Ordlydende. Den gamle Praxis er saaledes, at selv om man ikke kommer til en sikker Diagnose i Sygdommen, gives der efter 8 Ugers Forløb, Net, om ikke Tilladelse til Medslagning, og der gives Erstatning efter Lovens Erstatningsregler. Dette skal nu i det foreliggende Lovforslag hedde saaledes: Naar en Gestebejættning er sat under offentligt Tilsyn, uden at der dog fra det Offentliges Side er fundet Anledning til at beordre Medslagning o. s. v. — det vil sige, uden at der fra det Offentliges Side er slaaet ned, der er ingen Diagnose; have de en Diagnose, skulle de slaa ned, det siger den nuværende Lov og ogsaa denne — altsaa er der ingen sikker Diagnose, saa faar han fuld Erstatning, naar Dyret feiler Noget, men Ingen, naar det ikke feiler Noget. Det er en Tilbagegang fra den nu gældende Praxis, hvor der gives Erstatning. Der bør gives Erstatning, naar f. Ex. en Ghest i længere Tid har staaet under offentligt Tilsyn, og Cieren har lidt Tab, og det saa viser sig, efter at den er slaaet ned, at det er med Urette, at disse Forholdsregler er trufne. — Til Slutning vil jeg sige, at jeg slet ikke har sagt, at der er Noget, der vil neddykke; men jeg har kun sagt, vi stod